

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jiřího Vyvadila v právní věci stěžovatelů: **a) B. M.**, **b) nezl. B. D.**, **c) nezl. B. S.**, stěžovatelů b) a c) zastoupených stěžovatelkou a) jako zákonnou zástupkyní, stěžovatelky a) zastoupené JUDr. Janem Havlem, advokátem se sídlem v Kralupech nad Vltavou, Přemyslova 457, za účasti **Ministerstva vnitra**, **odboru azylové a migrační politiky,** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2004, č. j. 46 Az 905/2003 - 20,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2004, č. j. 46 Az 905/2003 - 20, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 8. 10. 2001, č. j. OAM-3059/VL-14-OL3-2000, nebyl stěžovatelům z důvodu nesplnění podmínek uvedených v ust. § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), udělen azyl a současně bylo vysloveno, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování dle ust. § 91 zákona o azylu. K rozkladu stěžovatelů bylo toto rozhodnutí zrušeno rozhodnutím ministra vnitra České republiky ze dne 31. 7. 2003, č. j. OAM-472/AŘ-2002, a věc byla vrácena k dalšímu řízení. Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 15. 9. 2003, č. j. OAM-3059/VL-14-P15-2000, bylo rozhodnuto o neudělení azylu stěžovatelům a to z důvodu nesplnění podmínek stanovených v ust. § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu, přičemž bylo současně vysloveno, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování dle ust. § 91 zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podali stěžovatelé žalobu, o které rozhodl krajský soud napadeným rozsudkem tak, že ji zamítl, neboť správní orgán si opatřil dostatek podkladů pro své rozhodnutí, řádně zjistil skutečný stav věci a rozhodnutí dostatečně odůvodnil.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatelé uvedli, že kasační stížnost podávají z důvodů stanovených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Namítli, že krajský soud za situace, kdy stěžovatele nevyzval dle ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. k doplnění žaloby, neměl o ní vůbec rozhodovat, neboť tato postrádala žalobní body specifikované v ust. § 71 odst. 1 s. ř. s. Dále poukázali na fakt, že skutkový závěr správního orgánu, že hlavním důvodem žádosti stěžovatelů o udělení azyly jsou problémy s bydlením, vyplácením přídavků na děti a propuštění stěžovatelky a) ze zaměstnání, nemá oporu ve spise, neboť hlavní příčinou jejich odchodu z vlasti bylo jejich pronásledování v souvislosti s výkonem vojenské služby manžela stěžovatelky a), na kterém se přímo podílela i policie. Výše uvedené byly dílčími projevy diskriminace z národnostních důvodů pro domnělou činnost manžela stěžovatelky a) vůči Moldavanům během výkonu vojenské služby. Správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci, porušil ust. § 3 odst. 2 a 4, § 32 odst. 1 a § 46 správního řádu a nevyzval stěžovatele, aby vedle své výpovědi nabídli jiné důkazy o své diskriminaci a k uváděným skutečnostem. Stěžovatelka přesto doložila potvrzení o tom, že bydlela ve státním bytě a o zranění manžela. Správní orgán se však s těmito skutečnostmi nikterak nevypořádal, místo toho vydal rozhodnutí s týmž datem, avšak s doplněným odůvodněním na str. 3, na kterém je vyznačena právní moc dne 29. 9. 2003, jenž však bylo stěžovatelům doručeno až po podání žaloby. Správní orgán rovněž chybně posoudil otázku existence odůvodněného strachu z pronásledování, neboť tím, že policie trpěla pronásledování manžela stěžovatelky a), byla naplněna dikce zákona. Stěžovatelé navrhli zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci zpět k dalšímu řízení, přičemž současně požádali soud o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Správní orgán ve svém vyjádření popřel oprávněnost kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozhodnutí soudu, bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Poukázal na skutečnost, že při sepisování žádosti o azyl a při protokolaci pohovoru vyzval stěžovatelku a) k předložení důkazů ke všem tvrzeným důvodům žádosti o azyl. Souhlasil s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti, přičemž navrhl její zamítnutí.

Ze spisu vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Součástí správního spisu je rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 15. 9. 2003, č. j. OAM-3059/VL-14-P15-2000, kterým nebyl stěžovatelům dle ust. § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu udělen azyl a jímž bylo současně vysloveno, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování dle ust. § 91 zákona o azylu. Toto rozhodnutí bylo stěžovatelce a) doručeno dne 17. 9. 2003 a téhož dne nabylo právní moci. Správní spis však obsahuje i rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 15. 9. 2003, č. j. OAM-3059/VL-14-P15-2000, kterým nebyl stěžovatelům dle ust. § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu udělen azyl a jímž bylo současně vysloveno, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování dle ust. § 91 zákona o azylu, přičemž toto rozhodnutí bylo stěžovatelce a) doručeno dne 29. 9. 2003 a stejného dne nabylo i právní moci. Obě rozhodnutí jsou totožná vyjma strany tři, která u rozhodnutí, jenž nabylo právní moci dne 29. 9. 2003, obsahuje navíc odstavec, ve kterém se správní orgán blíže

vyrovnával s okolnostmi, které uváděla stěžovatelka a) v průběhu řízení o udělení azylu. Ze spisu krajského soudu bylo zjištěno, že stěžovatelé podali žalobu dne 24. 9. 2003.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Dle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Dle ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. Nejvyšší správní soud je vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c)] nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d)], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.

Za zásadní stížní námitku stěžovatelů je dle názoru Nejvyššího správního soudu nutno považovat jejich poukaz na existenci dvou správních rozhodnutí s totožným datem vydání, číslem jednacím a obsahem, lišícím se pouze vloženým odstavcem na straně tři. Nejvyšší správní soud konstatuje, že s ohledem na povahu porušení pravidel stanovených pro správní soudnictví krajským soudem byl vzhledem k ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. oprávněn v projednávání kasační stížnosti překročit rozsah přezkumu vymezený mu stěžovateli pomocí stížních bodů. V souzené věci totiž vyšlo najevo, že správní orgán vydal ve věci dvě rozhodnutí, která jsou až na zmíněnou stranu tři obsahově shodná, a to i z hlediska takového identifikačního znaku, jakým je číslo jednací. Jedinou odlišností je jiné datum doručení a nabytí právní moci. Krajský soud však tuto situaci ve svém rozhodnutí nikterak nereflektoval. Navíc je ze soudního spisu zřejmé, že jeho součástí je rozhodnutí správního orgánu s datem právní moci 29. 9. 2003, tedy rozhodnutí odlišné, než které bylo napadeno stěžovateli, neboť tito podali žalobu ještě před doručením „druhého“ rozhodnutí stěžovatelce a), a to dne 24. 9. 2003. Z výše uvedeného mimo jiné vyplývá i skutečnost, že krajský soud podrobil přezkumu jiné rozhodnutí, než vůči kterému byla podána žaloba ve správním soudnictví. Nejvyšší správní soud je proto nucen konstatovat, že Krajský soud v Praze tím, že se za výše popsané procesní situace v odůvodnění svého rozhodnutí nikterak nezabýval existencí dvou rozhodnutí správního orgánu ve věci, pochybil, přičemž toto pochybení je nutno chápat za jinou vadu řízení, která měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí krajského soudu.

Za této situace se Nejvyšší správní soud již nezabýval dalšími námitkami, které jsou obsaženy v kasační stížnosti, neboť stěžovatelé je budou moci uplatnit v řízení před krajským soudem.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Proto dle ust. § 110 odst.1 s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu pro jinou vadu řízení, která měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, zrušil a věc mu současně vrátil k dalšímu řízení, v němž je krajský soud podle odst. 3 téhož ustanovení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne podle ust. § 110 odst. 2, věty první, s. ř. s. krajský soud v novém rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. srpna 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu